

[Helge Mortensen]

godt tilslutte os sammenligningen med både jernbaner, veje og andre ting.

Det var egentlig også i anledning af, at man opretter statens teleinspektion, at jeg nævnte begrebet »enhedstelefon«. Jeg føjede til, at vi i socialdemokratiet var pragmatiske på dette område, altså at vi ikke ville stå for en enhedstelefon, en statslig telefon, over hele linjen på alle betingelser, og jeg føjede oven i købet til, at vi synes, vi har et godt telefonvæsen i Danmark.

Det afhænger af, hvordan statens teleinspektion forvalter myndighedsopgaver, kontrol osv. Derfor stillede jeg nogle spørgsmål til ministeren med hensyn til telefonselskabernes dispositionsfriheder i forhold til den struktur, man nu anvender, og disse spørgsmål finder jeg egentlig også at ministeren til dels har svaret på.

Derudover mener jeg nok, at det forhold, at man har samlet det hele under én hat i post- og telegrafvæsenet, har styrket muligheden for at styre telefonvirksomheden i Danmark, og dér beder vi om, at man tager hensyn til de udviklinger, der sker i de regionale selskaber.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Jeg siger tak også for de bemærkninger, der er faldet i anden runde. Jeg fik ikke i mit hastværk før svaret på det ene af hr. Sønderbys spørgsmål, nemlig om samarbejdet mellem det sønderjyske område og Fyn. Der kunne man med en lidt aktuel debat in mente sige: varetøret består, og for at disse to skal gøre noget i fællesskab, skal der altså være consensus – der skal være enstemmighed imellem dem. Der er overhovedet ikke nogen organisatorisk tilnærmelse. Som bekendt er Fyns telefonselskab kommunalt ejet og organiseret; det ønsker fynboerne ikke at lave om på, og så ønsker vi andre selvfølgelig – vil jeg gerne understrege – heller ikke at lave om på det.

Tanken er kun denne – og den har begge sider fundet interessant – at den omstændighed, at de er relativt små: kun ca. 100.000 abonnenter i Sønderjylland og ca. 200.000 i Fynsområdet over for de henholdsvis 900.000 og 1,2 millioner i det øvrige Jylland, henholdsvis KTAS-området, betyder, at der nok vil være en del opgaver af repræsentativ art,

måske af orienterende art, af forskningsmæssig art og andet, hvor de kan spare ressourcer ved i stedet for at skulle sende to delegationer kan nøjes med én. Det er altså op til de to selv at finde ud af rent praktisk, hvor og hvornår det er hensigtsmæssigt, og hvornår det ikke er det.

Hr. Sønderby harcelerede meget muntert over, hvorfor forholdene i Sønderjylland var blevet bedre. Ja, hvorfor drikker Jeppe? Jeg har ikke nogen sikker forklaring på hvorfor, men om det så skulle være grunden – afgørende er resultatet. Man kunne jo også lidt venligere sige, at det var, fordi der var kommet en opstramning i P & Ts ledelse, som gjorde, at slendrian, som vi også har set på andre områder tidligere, ikke mere findes. Det kan have mange årsager.

Jeg synes, det er festligt at konstatere, at det kan lade sig gøre med så lille et telefonområde. Selvfølgelig er de i tæt samarbejde også med de to større selskaber, vi har her i landet; der findes jo telefonselskabernes direktionssamråd, hvor der er et fortroligt og et tillidsfuldt samarbejde. Jeg synes, det er festligt, det kan lade sig gøre, og jeg er glad på sønderjydernes vegne, at de, når de nu ønsker det, kan få lov til at fortsætte denne form for tilværelse.

Må jeg til hr. Helge Mortensen sige, at det, man forstår ved enhedstelefon, selvfølgelig er lidt af et fortolkningsspørgsmål. Jeg er stort set enig i, hvad hr. Helge Mortensen sagde både om, hvordan det skal være ejet og organiseret, og at det er hensigtsmæssigt at samle det under én hat. Men det er ikke det, som et flertal af mennesker ville forstå ved et enhedsvæsen, altså ét telefonselskab. Det har vi ingen tanker om. Jeg synes igen, det er ganske interessant at se, at denne balance mellem konkurrence og samarbejde, udnyttelse af gensidig erfaring og dog stræben efter at vise sig selv ekstraordinært dygtig tydeligt har vist gode resultater, og det er også derfor, den kommission, der sad i slutningen af 1970'erne, ikke ledte til, at selskaberne blev sluttet sammen, hvad staten naturligvis havde haft og skal have magt og mulighed for at gøre.

Hr. Dohrmann syntes, at min sammenligning var vild overdrivelse. Ja, det er der jo ikke noget at gøre ved. Hr. Dohrmanns fantasi rækker ikke særlig langt, hvis han ikke kan se, at der er en relevans i det, jeg kaldte